

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΑΝΟ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

Σὲ χαιρετοῦνε σιωπηλὰ
 στὸ μονοπάτι, πὸν περνᾷς,
 τοῦ Πάρνηθα τὰ ἐλάτια.
 τῆς νιότης σου τὸ ἀνόδυτο
 κρασι περνᾷς, ὅδε γυρνᾷς
 τὰ δυὸ γλαυρά σου μάτια.

Βρύση ἀπ' τὸ στόμα σου ξεσπάει,
 καθὼς τὸ γάργαρο νερό,
 τὸ ἀστείρευτο τραγούδι,
 τὸ μέτωπό σου, φῶς αὐγῆς,
 τὸ χαμογέλιο, πορφυρὸ
 στὰ χεῖλια σου λουλούδι.

Γοργὸ τὸ βῆμα δρασκελάει
 τὰ μονοπάτια, τὰ γκεμά,
 τὲς ἀψηλές ραχοῦλες
 τοῦ πέικου καὶ τοῦ θυμαριοῦ
 τὰ μυρωμένα μυστικὰ
 σοῦ σιγολέν οἱ πνοοῦλες.

Σὰ γλυκοχάραμα ἡ ζωὴ
 λάμπει στήν ἄδολη ματιὰ
 γιομάτη ἐμπιστοσύνη,
 κι ὅπου, λεβέντη, σταματᾷς,
 ἡ κρουσταλλένια σου λαλιὰ
 μιλάει γι' ἀδεοφροσύνη!

ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Φίλε, τῆς νιότης σύντροφε, τὸ ἀγέρι λέει στὰ πεῦκα
μὲν ἱστορία παθητικῇ
κι ἀκούει στήν ὄχτη ἀνάγερτη κι ἀνατριχιάζει ἡ λεύκα
καὶ κλαίει δαρμένῃ ἀπὸ μιὰ φρίκη μυστική . . .

Φίλε, σὶνὸν κάμπο τὸν πλατὺ κυλᾷ ὁ βοριάς τὰγκάθια
κι ὁρμᾷ κι ἀντιπερνᾷ
κ' ἐρχέται ἀπὸ τὰπάπητα, τᾶγρια τοῦ κόσμου βάρδια
καὶ τὰ ψηλὰ καβαλλικεύει τὰ βουνά.

Φίλε, τὰ σπίτια κλείσανε, καπνίζουνε τὰ τζάκια
τοῦ ταπεινοῦ χωριοῦ
μόνάχοι παραδέρνουμε στὰ ἐρημικὰ σοκάκια,
φύλλα μὲς τᾶγριο γλέντι τοῦ καιροῦ.

Καὶ πᾶμε . . . Πέρα στὸ λευκό, μοναχικὸ σπιτάκι—
καλόδεχτη ἀγκαλιά ! —
προσμένει μας ἡ ζεστασιά καὶ λίγο ἀγνὸ κρασάκι
καὶ τοῦ θαμποῦ τοῦ ὀνείρου ἡ σιγαλιά.

Δράσθη, 1923

Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Δέντρα γύρω, νερά, κι ὅλη ἡ πλάση
στ' ἀνθισμένο γιορτάζει πρωί,
κ' ἡ Χαρά στὸ ξανθὸ τὸ γιορτάσι
μᾶς περνᾷ, κ' εἶναι φῶς ἡ ζωή.

Τὰ σπαρμένα χωράφια γελοῦνε
κι ὥς διαβαίνει τ' ἀγέρι ἀπαλὰ
τὰ χορτάρια, τὰ στάρια θροοῦνε
καὶ τ' ἀγέρι σὰν κύμα κυλᾷ.